

Георги
Щерев

ВЕЧНОСТ

ПЛАМЪК

ГЕОРГИ ЩЕРЕВ
ВЕЧНОСТ
ИЗБРАНА ЛИРИКА

chitanka.info

Чрез любовта, човек достига вечността.

Труин Шоу

ВЕЧНОСТ

На жена ми

*Когато ни откраднат ветровете
и ни покрият със листа,
отворено
небето
ще ни свети
с огньовете на верността...*

ЗЕЛЕНИ ПЛАМЪЦИ

ДРЯНОВ ПОКРИВ

*Родил съм се под сянката на дряна
и първи мравките ме поздравили.
Със пролетния вятър на Балкана
ръцете на гората ме повили.
Затуй сърцето ми е в планината,
окъпана от изворна прохлада.
Говоря със езика на тревата,
разбирам птиците. За всичко страдам...*

ПРИ ИЗВОРА

*Балканът и небето ме прегръщат —
във мен звучи една далечна песен...
И като вик в сърцето ми се връщат
годините на плахото ми детство.
И облаците топло ме завиват,
и вятър ме докосва с тънки пръсти.
При мене са,
от мен не си отиват
и утрото, и вечерите късни.
И не насиън гората ме повежда
в пътеките, които не забравям.
Аз все по-дълго в себе си се вглеждам.
И все по-дълъг път зад мен остава...*

*Люлее ме със звуците си чисти
една далечна и красива песен...
И с пълни шепи се наплисквам с бистра
вода
от извора на моите детство.*

БУЧИ РЕКА

*Бучи река в гора спокойна
и не едно небе ме чака.
В разгънати вериги стройни
пристъпва в зъберите мрака...
Като жсени с ръце на кръста
елхите вглеждат се във мене
и от ресниците им гъсти
изгряват пламъци зелени.
Така е свежо, че събира
душата ми възторзи чисти
и моето сърце намира
любов
сред звуци и сред листи.*

ЕЛИ

На малката Ели

*Ели,
мои родопски момичета,
под небе синеоко порасли.*

*Звездно във мене надничате,
пояс от слънце препасали.
Зеленооки и хубави
от звуци и вятър сресани,
сякаш застлали сте с губери
върховете при вас слезнали.
И узряват вашите тайни,
там, където слънце ви гали.
Хоризонтът става безкраен,
от очите ви кротки запален.*

ЛЪКИ

*В това гнездо на преживени мъки
и камъни с ранени рамена
минавам днес и ме посреща Лъки
с прозорци от вода и светлина.*

*Над мене са и сурите чукари,
загледани, смълчани и добри.
Излизат от подземни автогари
телата на задъхани коли.*

*И сякаш съм пристанище огромно
в сърцето наискряща планина.
Усмивките на хората ми спомнят
родената в сърцата светлина.*

*И слушам как миньорите говорят
за пътища, тунели и руда,
за рудници със жилести простори,
подпрени от ръце и рамена.*

*С вълнение настига ме гората
във този град с миньорска доброта.
По звънките пътеки на реката
пристига необхватна вечността.*

ВИСОКО ТУК Е МОЕТО НАЧАЛО

*Високо тук е моето начало
и стряхата на моя кратък път.
Блести небе, гората е запяла
и птиците вълшебен свят строят...*

НАСЛЕДСТВО

На Константин

*Не мога и до днеска да забравя
родопските пътеки и чешми
и винаги се чувствам изоставен,
когато в мен гората не шуми.
Край мене пеят селските мегдани,
с глас на гайди, с песен на жени.
Сърцата във сърцето ми събрани,
пулсират в мен и в кратките ми дни.
Люлее ме дъха на цвете бяло
под люлката, в която съм роден.*

*И помня аз вкуса на онзи залък,
направил ме човек обикновен...*

РОДОПСКИ ПЪТ

*Все ме буди родопският път
с бяла зора и сребърен глас
и поляните с мене вървят
в онзи росен предутринен час.
Много мъдри думи изрече
а гласът му във мене е пак.
С него крача. Виждам далече
моя верен във бурите знак.
Като майка той ме прегръща
и ме кани отново: ела!
И душата ми пак си е същата —
с устрем на бор,
с дъх на смола...*

ВСЕКИ ДЕН

*Всеки ден сърцето ме връща
към пътеки и остри била
и ме води в старата къща
с потъмнели от дъжд стъпала.
И усещам в очите си зряло,
разтуптяно и чисто небе,
под което е някога пяло
едно малко и светло дете.
И ме стопля студената стая
с побелели от старост стени.
Свил коляно,
стоя пак пред тая
детска радост на моите дни...*

ЗАД СМОЛЯН

*Зад Смолян слънцето заспива.
Угасват охрени скалите.
Денят полека си отива
с крилата сини на орлите.*

*Все още топло е небето.
Градът край своя път остава.
Пъстървена, реката свети
и през кръвта ми преминава.*

ИЗВОР

*Идват при тебе след път далечен —
шепотът твой ме довежда.
И спирам тук. И слушам: вечен,
ромона тихо се съежда.*

*И ме топли твоята пазва
с песен от сребърни струни.
Всяка капка мъдро разказва
със верни и силни думи.*

*На върха с напукани устни
днес изгрява утро добро —
твойта песен, виждам, препуска
в пътеки от мъх и сребро.*

*Светят ливади, светят браздите,
блъсват слънца от иглика,
а в сърцето изгряват звездите
и с гласа ти целебен ме викат...*

МАЛКИ И ГОЛЕМИ

*Малки и големи върхове,
небе от зъбери подпряно.
Родопска нощ със ветрове
седи до моето коляно.
Лежи под мен пръстта
и боси
танцуват цъфнали поляни
и вятъра в ръцете носи
люлеещите се балкани.
И тръгвам с тях в една верига
през тъмносините морета,
зад мене тъмно ме настига
гласът на пеещи дървета.
И сещам колко сила има
сърцето на балкана буден.
Душата ми от нея взима,
когато в път пътува труден...*

РОДОПИ

*Всичко силно в себе си сте сбрали —
стон и обич, болка и любов.
От кръвта си и на мен сте дали,
за да съм и нежен, и суро.*

*в трепета ви трепет мой се ражда,
тук вековни пътища открих.
Моят глас във вашия се вгражда,
вашият — в най-верния ми стих.*

ВРЪХ ПЕРЕЛИК

*Под чадър от небе и звезди
с вековете стоиш безсменно,
широко отворил гърди,
като слънце вдъхновено.
Южно топъл и южно студен —
тъй те помня от своето детство.
И до днес си оставаш за мен
вечно силно
в душата наследство...*

УМИРАТ

На Георги Константинов

*Умират хора и дървета,
цветя умират... И треви...
Но през годините
поета
след своята звезда върви.
В сърцата песните узряват
тъй както зрее мъдър плод,
дори в смъртта си
той ни дава
урок по истински живот!*

МАМО

*Боли те, майко! В гроба те боли!
От болката звездите не угасват.
Огньове от бесилките израстват,
в сърцето ти, където сме били.
На мъртвите частът не те приспива
и все вървиш, прегърнала земята —
завръщането чакаш на децата,
като тревата вечна,
вечно жива.
Тревогите на тежки дни събрали,
тревожно ни зовеш като камбана.
В кръвта ни ти завинаги остана,
от своята кръв на времето раздала...*

АПРИЛСКА НОЩ

*Елите мълчат,
свали крилата си като птици.
По родопските пътища спи уморения вятър.
А в небето пътуват звезди...
Луната е будна!
Със звънливите сини реки изтича нощта...
И в тази минута някъде далече земята гори,
запалена от жестоки ръце.
Там никой не спи —
децата, къщите, дърветата...
Не спят дори мъртвите!*

*Моят вик се удря
в обгореното лице на небето
и търси червена пътека
към утрото.*

ПОБЕДИЛО ВРЕМЕ

*Протяга времето ръце към мене
и в пътища да тръгна ме зове.
В кръвта си сещам лумнало горене,
в лицето ми се бълскат ветрове.
И тръгвам към пристанища и гари,
като дете нарамило света.
По босите крака трева ме пари
и свети, тръгнала със мен, пръстта.
Целувам слънчевите водопади,
навсякъде усещам ведрина,
дошла от изгреви и от каскади,
покрила моята добра страна...*

И ДНЕС ПАК

*Тревожно бързат часовете.
Владеят мигове света...
И слънцето припряно свети
на своя път в окръжността.
И като памет на всемира
минават обгорени дни.
Креещи,
болките не спират
като червени светлини.
О, пак не са далеч от мене
траншеите дълбоки на смъртта.*

*Разбирам: бавно,
бавно се променят
чертите уморени на света.*

УМИРАТ ПТИЦИТЕ

*Умират птиците на моите рамо
и в мъртвите крила изгрява път.
Там светят неизвестните рани,
по чийто дри
живите летят.*

*И продължава трудното летене,
и ний вървим по неговия зов.
И ни разкъсват дните ни, огрени
от кървави криле
и от любов.*

НАПУСНАТИ КЪЩИ

*Като гнезда на птици отлетели
останахте сами посред скалите.
В очите ви
от вятър обгорели,
почиват и поемат път орлите.
Навярно чакате да се завърнем
при мъртвите безпомощни икони,
безмълвни и самотни да осъмнем,
на прага ви,
глави обронили...
Но времето отнесе ни и вече
пътуваме към не една планета.
И там пак светите...*

*И носим ви далече
и пространствата на звездните шосета...*

В ДЪЛБОКИТЕ ОЧИ НА ВИСИНите

*В дълбоките очи на висините
над зъбери,
мъгли
и снегове
високо търсят себе си орлите...
Железен мах на орлови криле!*

*А в мен кръвта бушува и се мята,
объркана от моя плах вървеж...*

*Как просто е —
единствено с крилата
се стига до високия летеж!*

КЕСТЕН

*С кестена и моите дни стареят,
тече във него времето... И в мен!
Косите над челото ми белеят
в края на догарящия ден.
И като знак, и като чудо сетно
в дървото се оглеждам всеки миг.
Плодът му пред прозореца ми светва
преди да падне. В сетния си вик!*

ЗАТВОРЕНИ

*Затворени сред шепите на планината
ливадите родопски са при мен,
от тях извира тънък боров вятър
и ек от бързи стъпки на елен.
Вървя през тях, защото всяка диря
извежда до простреляни места,
и зная, в топлите баири
е люлката на смелостта,
на песента,
родила мъж до камък,
под облак и под светещ връх:
на стряхата, родила моя пламък
до билето с хайдушки дъх.
Израснах в беден дом. И то бе тука —
в ливадите сред тия висини.
В душата ми намерила пролука,
една родопска песен пак звъни...*

СЪМВАНЕ

*Като платно е проснато
полето с преспи покрито!
Заснежени се кръстосват
пътищата и реките.
Будно е утрото бяло,
дрехи работни облича.
Слънцето сиво е спряло
в крилете на мръзнецо птиче.
Пътува влакът, пътува,
разбудил брястове стари.
Ветровете свирки надуват
покрай прелези и гари.
И това съмване чака
една отключена песен.
Върви към изгрева влакът,
от светлините понесен.*

ГОРА

*Посрещаш ме изправена, висока
и все така с отключено сърце.
Ти никога неси била жестока
дори и към жестоките ръце.
В теб пътища протичат като рани
и корени ме водят в твоя свят,
където от листата ти, събрани
огньовете на слънцето горят.
И водят ме зелените ти клони
с думите на твойта кръв добра.*

*В душата ми — душата на бунтовник —
изгрява твоя ясен глас, гора.*

ВЪЛЧА ЗИМА

*Сняг вали. И няма сън в очите ти неспали.
Лае зимата навън и със кръв небето пали.
Залюлява то нощта и над теб мрак изчезда...
Пишеш и от всеки ред никне по една надежда...
А тревожните писма разпиляват зли виелици.
Плаче старата асма с кръв върху поледици.
И настръхнали текат наранените дерета.
И простенват в твойта гръд пак премръзнали
дървета.*

*Вятърът вилнее див сам през снежните огнища.
И избухват като взрив сивобели пепелища.
И ранените върби, ах, от мъка ослепяват.
С твоя глас нощта тръби! Слънцето изгрява...*

МЪЖЕ

*Сънувам все онез мъже
от улицата тиха...*

*В очите ми
гори небе,
от чийто пламък пиха.*

*И влизам пак в барутен двор
сред срутени тавани.*

*В сърцето ми —
разплакан бор
превързва свойте ранни.*

*И болката ми вика в мен —
разплакана жарава.*

*Изгрява мирен
ясен ден.
Животът продължава...*

ДЪЖД ИЗМИ

*Дъжд изми ливадите и ето
блестят елхите, чисто е небето.
Отново слънцето протяга длан
върху гърба на синия балкан.
И тръгват пак секачи и дървари.
Овчарите засвирват на кавал.
Под звуците на медни хлопатари,
не сещам колко път съм извървял.
И иска ми се вечно да пътувам
през пропасти, треви и върхове,
в душите ни да няма снегове,
и с хората на път да се ръкувам...*

ПЛАНИНСКИ ПЪТИЩА

*Планински пътища във мене пеят
и екот от сънувани реки.
В сърцето ми Родопите живеят
със градове от слънце и гори.
Живот, дошъл след хиляди разстрели,
сега във тях разтворил е крила.
Слънцата на каскадите са спрели
над корпуси, тунели и била.
По вярната пътека към селцето
аз идрам тук от миналите дни,
вървя през тях и води ме сърцето
към търсени и верни светлини.*

*И отминават болките на дните
по пътища асфалтови... И там
ще ме застигнат мъдри
светлините
в самия край на този ден голям.*

ЗИМА

*Фенерите нощта дълбаят
забили в тъмното длета,
под тях като деца играят
подгонени от студ листа.*

*в краката ми за миг се спират
и тръгват боси през снега.*

*Листата —
те къде намират
подслон за толкова тъга.*

МИНАВА ПОЛУНОЩ

*Минава полунощ и вече
в очите ми денят настъпва.
Той идва като пътник вечен
и като разцъфтяла пъпка.
И аз разбирам: от сърцето
извират хиляди въпроси.*

*И побелявам със небето.
И облаци далеч ме носят.*

УТРЕ

*И всеки трябва да е силен,
да носи топлина и думи
и като лъч
след дъжд обилен
да свети в пътища и друми.
Тогава няма да потъне
земята в пламнали морета
и от гласа на любовта ни
ще свети нежната планета.*

СЛЕД СУХОВЕИТЕ НА ДНИТЕ

На Христо Ганов

*След суховеите на дните
кълнят в нас силни семена
и от листата и тревите
се стича влажна светлина.
В очите ми звезда
гореща
над късни небеса гори
и думите на късни срещи
ни правят смели и добри.
И пак задъхан ден ни вика,
отново птиците летят,
и пак е нежна трепетликата.
И няма смърт! И няма смърт!*

ПЪТЕКАТА МЕ ВОДИ МЪЛЧАЛИВО...

КЪМ СЕЛО

*Пътеката ме води мълчаливо
и шепне толкоз минали неща...
Сега усещам колко е горчиво
да бъда сам в очите на нощта,
да чувствам как сърцето ми почуква,
как споменът през мен върви,
как в устните живота се напуква...
И утринният час кърви.*

СЕЛО ЛЯСКОВО

*Камък родопски е всяка къща...
Небето го скрива в синия връх.
Слънцето сутрин тук се завръща,
поело в горите първия дъх.
И през пътеки опасли баира,
с хората бърза и вечно търчи.
Децата търсят небето във вира,
греят в очите им светли лъчи...
Вечерта носи дъх от липите,
тихо е, тихо под всеки салкъм.
Чакат до късно нощем жените
тропот да чуят в заспал калдаръм.*

*През него минават пламнали дюри —
на детството мое неписан адрес.*

*По гърбовете на стари баири
слизат децата с времето днес...*

СВЕТЯТ КАТО СТОМНИ

*Светят като стомни
хълмовете сини
все за път ми спомнят
детските години.*

*Птица се обажда
под луна зелена*

*и гори от жажда
цялата вселена.*

КРЪСТОПЪТ

*Да се простя с града
е още рано,
а селото в душата ми звъни, звъни.
Там детските ми дни, събрани,
ме викат с глас на планини...*

РАЗМИСЪЛ

*И хванат в плен на красотата,
оставам ням и удивен.
И търся в себе си вината
за всеки неразцъфнал ден.*

ЕСЕН

*И чезнат хиляди адреси
написани върху листата,
които вятърът отнесе,
загърнати
в далечината...*

В БЕЗКРАЙНИЯ ХОР

*В безкрайния хор на щурците
прастарата болка догаря.
Под вечния свод на звездите
душата ми храни се с вяра.*

*И благославям всяко щурче,
свойте топли песни раздало,
за да имат тревите сърце
и денят да има начало.*

ПЛАНИНАТА

*Тук нищо не ми е далечно
и времето не ме разделя.
Небето е ливада вечна,
простряна над Света Неделя.
И пламва утрото в очите —
гората се разстила в мене
и благоухаещи — липите
ме гледат с погледи зелени.*

*Безсмъртна и непроменена
пред мен сияе планината —
урок по обич споделена
от птиците
и светлината.*

БАЩА МИ — КАМЕНАРЯТ

*Тръгваше при тях преди да съмне,
те го чакаха,
както децата очакват слънцето.
Тогава той слагаше ухо върху телата им,
изгарящи от влага... И слушаше.
Говореше с езика им.
Слушаше как плачат
и голямата им мъка
превръщаše в къщи, чешми и мостове.
И пътуваше с тях към истината.
Не беше скулптор,
нито художник,
но камъните оживяваха в ръцете му
и му говореха
с мъдри думи.*

*И когато
се почувства уморен,
той ни повика
да го погребем сред тях...*

ЛЯТО

*По пътчето старо и сгущено
пак деца се надбягват с лятото.
От града дошло — опушено,
радва се на слънцето ятото.
От прозорците викат ги бабите —
корени стари, прегърбени.
Вместо тях се обаждат жабите
от подмолите върбови.
На площадчето пак вятър извива
тънка снага усукана.
Пред вратите старци заспиват
като гайди спукани.*

*И се връщат късно децата —
разлюлени стебла на дръвчета.
По очите им и лицата
уморената вечер шета.
И замърква селцето вгнездено,
натежало от летния вятър.
Слънцето
мушва
свойто времено
в престилката на земята.*

ДЕН

*Как е силен денят! Той ме вика
през прозореца син на небето.
Като извор в душата ми блика
радостта, спасила сърцето.*

*Сякаш никога не съм бил тъжен
в този свят прекалено суров.
И разбираам
колко съм длъжен
на сърцето, родило любов.*

ПЪТУВАНЕ

*И пак вървя. И пак съм сам...
Защо ги няма птиците, къде са —
от своя хляб трохица да им дам,
а те —
сърдечен звук от своята песен.*

ПЪТЕКА

*Падат капки, уж е кално,
а пътеката блести.
Някой пее жално, жално...
Под ръка ме грабваш ти.
Гледам пътя — той възлиза
през рътлини и била,
връх белее като риза
на юначната снага.
Там връстниците ни млади
взеха истински урок.*

*А звездите като клади
светят над върха висок.*

УЧАСТ

*Някога в моето село
Живееха
повече от хиляда души.
Всяка година
се вдигаха над тридесет сватби
и се раждаха
по толкова деца.
Училищният двор
гъмжеше от остригани глави —
пчелен
кошер
пред роене.
Сега
жителите му са петдесет, отчайващо оstarели,
и броят последните си дни,
и сънуват смъртта.
Училищният двор е най-разрушеното гнездо,
в което никога вече няма
да се чуе гласа на птица.*

*Какво
ще стане
утре,
когато умре и последният човек...*

ОБРАТЕН ПЪТ

*Повеждат ме последни думи,
изсечени в гранита сив.
Звезди от кървави куршуми
люлеят моя спомен жив.
И не загасват в паметта ми
непокорните мъже,
изгрели във тунели тъмни,
спокойно спрели под въже.*

ЛАГЕР „ТЕХЕРАН“

*Възкръсват имена и страшни дати.
Във мене вятъра на зимата лети
и ехото на стъпки непознати
в душата ми измръзнала кънти.
Денят пред мене бистър път оставя
и залезът ме среща — ето на.
Но болката не можа да забравя
с въздишката на тази планина.
Минавам пак през хребети от пламък,
повикан от гори и върхове.
Гората ме теши и всеки камък
дълбае в мен небе от светове.*

СВОБОДА

*И тръгнах по кръвта на знамената
в очите на разстреляните бях,
и с болката тревожна на земята
през чуките помръкнали вървях.
И нощите ми никак не са кратки,
и всеки миг ми спомня за лета,
преминали през черните забрадки,
през багри на разстреляни цветя.
Все светиши ти и погледа не гасне,
и с радости ме пълнят твойте дни.
Годината от песните ти расне,
изправена от нови светлини.
До сетен дъх дано да съм достоен
и твоя глас все тъй да ме зове.
И с вярата на неизвестен воин
да влизам с теб във други светове.*

СЪН

*По осветена от прах долина
падат мъртвобледи звезди.
Осъмнало сред мъглявина,
разкривено небето мъжди.
И се вдига земя ослепена,
и луна полу碌яла виси.
Побеляла и болна вселена
търси изход, търси пътека,
търси здрава, целебна вода.
И съзирам пред мене човека
как рисува спасена следа.
И разбирам
колко е труден,
колко страшен е станал света.*

*Един извор до мене събуден,
ми поднася сега песента.*

РЪЖ

*Расте ръжта край мен и връзва хляб,
и слуша своята кръв зелена.
Тук, в този малък свят
намирам своята вселена.*

ЗАТИШИЕ

*В затишието бяло на зората
усещам, че напират ветрове.
И пътищата будни на земята
откриват нови стихове.*

*Ще прочете небето всяка строфа
и ще разтвори сините врати.
Светът, спасен от катастрофи,
децата ни ще приюти.*

ОТКЛЮЧЕНА ПРОЛЕТ

*От билки и тревици
цветен прах
поръси хора и години.
Цъфтеежът в своето сърце побрах —
от снегове да не изстине.
И помня още кървавия връх,
покрит от болката на стъпки.
И не забравям онзи дъх
на боровите тръпки.
Под тях с тревите оцелях,
познал коварно семе,
това, което в пътя си видях,
остави тъмна рана в мене.*

*Отключена сега е пролетта
и пътищата са открыти.
Единствена
напомня ми
нощта
за погледи убити...*

ЧИСТИЛИЩЕ

*Очистих се от грехове,
напуснах всички грешни.
Сега пътувам в светове
със хора праведни.
Но смешни...*

КАМБАНАТА

*Помня я: висока до небето,
като зов в очите ми стои.
Опнато от слънцето, въжето
сред звуците тържествени
върви.
Сега мълчи и в тъмното се гуши,
загледана в небесните вълни.
И няма вечер кой да я послуша,
а в скърбен тон душата ѝ звъни...
Изпълва ме и жалост, и тревога —
от старостта ѝ кой ще я спаси.
Смалява се усмивката ѝ строга,
сърцето ѝ напукано виси...
Вълнувам се... Дали ще ме познае
след толкова изгаснали лета.*

*Пред мен като деца играят
последните листа на есента.*

ВЪЛНИ

*Вълни, вълни —
приличате на хора —
и в нощите вий тръгвате на път,
но падате,
сломени от умора,
преди
да сте прекрачили брегът.*

ОСТРА Е БОЛКАТА ТИ

*Остра е болката ти, зная —
земните радости — къси.
Най-трудното идва накрая
и си отива с деня си.*

ЛАВИНА

*Бездънен свят. И аз се боря
със преспите безмълвни.
Или небето ще разтворя,
или докрай ще ме погълне.*

КРЪСТЦИ

*Кръстци от снопи на пшеница
навлизат в моя градски свят
и прелетява златна птица
в стърнищата със слънчев цвят.
Спокойното небе минава
в пътеката на мойте дни,
в които времето оставя
мечти и бели планини.*

ДЪЛГ

*Тежи от бомби този свят,
от стари рани той тежи,
и слънцето потъва в мрак
сред заскражени пещери.
Дими отровената пръст,
тела отровени димят,
а там, в небето, като кръст
взривени дървеса горят...
И през пространствата от дим
ме вика изморен века.
В душата ми дълга звъни
със глас на птица и река.*

ГЛАС

*Остарели от бури дървета
търсят своите млади листа
и блести побеляла пътека,
събрала силни и кратки лета.
Колко тъжни неща преминават
през откритото мое сърце.
Несломено
само
остава
на живота доброто лице.*

ВЪГЛИЩАРИ

*Само те останаха
като дървета стари —
градски път не хванаха
лясковските въглищари.
Една песен намират
тук, сред планината.*

*И когато умират
нак
топлят
земята...*

СНЕГОВЕ

*Неукротени
и весели
светят върху земята.
От висините донесени
за семената.*

*В мълчанието им звънва
неугасната струна.
Напролет
песен
ще тръгне
подир плач
на фъртуна.*

ДЪБЪТ

На Н. Хайтов

*Огромен, силен,
с напукана снага,
цял живот изправен,
непокорен —
в очите ми такъв е и сега:
дълбоко впил
в земята корен.*

*И силата,
и доблестта му знам —
дения си изживях
под тези върхове
и винаги
сърцето ми е там,
когато
ме преследват
ветрове.*

ВЪРХОВЕ

*И ме люшна откровена жажда —
към света върви като дете.
Някъде в кръвта ми се обажда
ехото на моите битие.
То
израства
като вик
и слово
и не мога в пътя да го спра.
И гали ме с крило орлово
изгрева на думата добра.
Тя небе от птици ще разтвори там,
където себе си съзрях.
Планината с мен ще заговори.
И се радвам.
И не ме е страх.*

ВРЕМЕТО

*И ме връща времето назад
по баирите на моято детство.
Търся оня ден богат,
завещан като наследство.
Той стои, от друг оставен,
там при птиците, в тревите,
и като адрес забравен
аз го търся през мъглите.*

ИНТИМНО

ЛЮБОВ

*И се търсим скрито
в горещите пясъци
на живота.
Вратите на времето
остават
разтворени,
но ни поглъща безмълвието...*

САМА ЛИ СИ

*Не си същата, топла лятна нощ.
Изстудиха те ветровете:
по устните ти светят сенки
от раздадени чувства.
Есенна река шуми в сърцето ти.
Сама си, но зная:
мамят те силуети на чезнечи кораби
към далечни пристанища.
И с тях пътува твоя поглед.
Сама ли си?*

В ТАЗИ НОЩ

*В тази нощ — неспокойна и тиха,
от внезапни облаци покорена,
ние сме тук,
където ни криха
дървета от вятър студени.*

*Сами сме с теб
— без адрес и без къща —
под стряха от клони, под стряха от листи.
Пътеката бяла към нас се връща,
да ни разтърси, да ни пречисти.*

*А утре път неизвестен ни чака.
Дотук дойдохме...
Ще продължим ли?*

*В коловозите хладни на мрака
оптимистично утро звъни.*

ОТРЕЗВЯВАНЕ

*Спиш. По голото ти тяло
прочитам пътеките на твоя живот.
По хълмовете ти личат устни на елени,
дошли да утолят жаждата си
от твоя извор...
Но една чаша студена вода ме сепва
и показва
грехът на истината,
която ме повежда през задрямалото лице
на нощта...*

ЛОДКИ

На Ива

*Лодките се завръщат пак.
Само нашата лодка я няма.
Това е лошият морски знак,
който преследва ни двама.
Като видение в мойте очи
тя наскърбена остава.
Вятърът, скрит в тревата, мълчи —
дебне и наблюдава...
Какво шепнат вълните — не знам,
но въздишката им се чува.
Лунният път, светъл и ням,
с безлюдния бряг ни сънува.*

БРЯГ

*Вали... Небето потъмнява,
една вълна сърцето ми върти.
Брегът се люшка изоставен
от хора,
думи
и мечти.*

*Вървя с деня. И нощ ме чака, зная.
В очите ми дъждова припрян ръми.
И бързам аз от него да узная
пътеката на твойте дни.*

И все вали...

*Над пясъка остават
на капките прощалните следи,
и заедно с морето преминават
през мен
и стават на звезди.*

КАТО ВНЕЗАПНА СВЕТЛИНА

*Като внезапна светлина
сред пътя ми застана.
Снегът изправяше снага,
а в мен
растеше рана.*

*Прикри ме тайнствено нощта
в посоки неизвестни.
И върна сложните неща
без изгреви и песни...*

ГЛАСЪТ ТИ ДОЛЕТЯ

*Гласът ти долетя при мен
през етажите на къщите,
но в негаснещия ден
останахме си същите...*

*Не, не се прощават с нас
разбудените спомени —
като във вълшебен час
в душата ни отворени.*

ЗИМЕН ДЕН

*Какъв прекрасен зимен ден —
снегът в очите ни вали!
Вървиме двамата, а в мен
се блъскат късове мъгли.
И все назад, и все назад
остават сенки и следи...
И бягаме от всеки град,
където сме били преди.
Да спрем за миг под този клон
изсъхнал, пожълтял сега.
Погледай как листа със стон
вятърът пилей в снега.
А виж — снежинките летят,
приличат също на деца,
играят те и не скърбят,
а галят нашите лица.
Разтапят се и после пак
пристигат бързо на ята,
а ние ги следиме как
покриват старите листа.*

СРЕЩА

*Настръхнал, вятърът духа навън,
а селцето във кома мълчи.
Само аз единствен без сън,
тишината приспивам с очи.
Да си тръгна не мога и знам,
закъсняла, ще дойде сега.
По пътеката виждам я там...
като гълъб лети над снега.*

И затихва вятърът в мен.

СЪРЦЕТО МИ ПОИСКА

*Сърцето ми поиска да те видя
и с топъл дъх очите ми обля,
но ти така внезапно си отиде,
че после дълго, дълго ме боля.
Останахме си пак притулени
зад маските на своите думи.
Съхнат чувствата отбрулени
от суховея помежду ни.*

НОЩТА Е СВЕТЛА КАТО ДЕН

*Нощта е светла като ден,
в очите ти небе светлее,
а месецът за теб и мен
в пътека горска грее.
Къде вървим? Не знаем как
посоките остават в нас
и времето ни дава знак
да спрем със теб поне за час.
Но кратък е часът и знам,
че има връщане назад,
а искам всичко да ти дам
с прегръдката на топъл грях.*

В ОЧАКВАНЕ

*В очакване стареем двамата,
годините вече не знаем,
а горим на живота си в кладата
и разделени блуждаем.*
*В самота ни зората събужда,
закъснели се грееме двама,
на душата ни вече е чуждо
и звездите в очите ги няма.*
*Само дъжд от тъга ни залива,
мълчаливо ни парят въпроси.*
*Вече е късно — обичта ни изстива,
самота дните ни носят.*

ЕТЮД

*За първи път мълчим — дървета,
сам сами на тъмната скала
и слушаме как жали пак морето
за своите безпомощни весла.
Притихнали, безпомощни и ние
посоките на птиците следим.
Какво ли хоризонтът вечен крие,
така загадъчно необозрим?
Ще преминем ли отвъд, любима,
в търсене на пристани далечни
и в нашите души простор ще има,
а чувствата ни ще са като морето вечни?*

В СТИХИЯТА НА ТВОЯТА ДУША

*В стихията на твоята душа,
търся пътя за двама,
през мислите блата суша,
та в нас блата да няма.
И дните ме разпъват плах
сред пранинската грамада,
в душата ми е легнал страх
от който вечно страдам.
Не искам да те губя там,
където се умира,
в човешкия ни път голям
душата се намира.
Да тръгнеме през него в час
когато ни повика
и в ласката на твоя глас
стихия да не блика.*

НОЩ

На Валя

*И тази нощ за тебе пиша,
в сърцето си света съbral.
До мене кестенът въздиша —
пътник спрял.
Единствен той сега разбира
написаните редове
и иска все да те намира
в моите стихове.*

ПОД ЧУЖДО НЕБЕ

Чужд е вятърът, който ми изпращаши,
чужди са цветята,
чуждо е небето, под което продаваш
чувствата си!
Всичко е чуждо:
тревите, луната, дърветата, висящите звезди,
извърнали поглед от теб.
Стинат пътищата от ледовете на твоя поглед.
Всичко стине от фалшивите ти целувки, горчиви
като листата на тютюна.
Аз се опитвам да сближа диханието
на увяхнали от очакване корени,
но те умират от скръб,
останали в пустинята на твоите измислени
оазиси...

СЪМНЕНИЕ

*Търсих те навсякъде. По име
те виках в себе си без глас
и си представях мислено — вървиме
в секундите на незапочнал час.
Къде не търсих? Нямаше следи,
трескаво във хората се вглеждах.
Луната питах, питах и звездите,
след туй без дъх усамотено спрях.
Не те открих! Къде ли бе? Къде?
Целува ли те някой вместо мен?
Ах, ще проумея ли поне
загадката на погледа смутен.*

ИЗМЯНА

*O, дните ми останаха без стряха —
отнесе я под чуждо слънце ти.
Звездите и луната изгоряха,
щом друг в съня ти тайно се вести.
И ти замина, омагьосана от думи,
забравила обратния си път.
Единствено посърнали салкъми
останаха на моя кръстопът.*

ИЗСТРАДАНИ ЧУВСТВА

*Нощта погреба всичко между нас —
и пътища, и чувства, и мечти.
Завръщам се без тебе в късен час,
когато тъй дълбоко в мен си ти.
Самичък съм и тъй ми е студено,
вървя през сняг с изчезнали следи.
Сърцето ми от мъка уморено
е легнало безпомощно в гърди.
Тръгнах си без тебе, но защо ли
един и същ въпрос във мен гори?
Душата ми не спира да се моли:
тръгни към мен и в мене пак се спри.*

В РОСА СРЕБРИСТА ТЕ ОТКРИХ

*В роса сребристата те открих
сред некосените ливади —
роса от устните ти пух
и от пъпките ти млади.
Сега в очите ми блести
изпитата от мен роса —
във нея си самата ти
на росни капчици дошла.*

ДОКОСВАНЕ

*Едно докосване с очи ни стига.
Тогава се разсъмва като ден.
Високо слънцето се вдига
над нивите с разцъфнал лен.
Чезнат и интригите на дните,
от прилива на чувствата горим
и в блясъка негаснещ на очите
потънали до вечерта стоим.
Единствено небето ни събира,
а вятърът поднася ни весла.
Пристана далече се простира
и цялата вселена е крилата.
Само този миг от времето ни трябва
и той нахлува мощно като зов.
От този ден, от този свят ни грабва
и отнася ни в пространствата на нашата любов.*

НОЩИ

*Дълги нощи ни разделят вече
и се търсим като птици плахи.
Като пропаст тъмна е прииждащата вечер
между нас и пътищата наши.
Вятър като отронени листа ни гони
и никъде не спирате под стряха —
пътища безкрайни и перони...
Но и чувствата в душите ни не спряха.
Под изстинало небе като на сън вървим
и дори в очите ни студът ръми.
Нямаме си дом, къде да отлетим?
А навън вселената гърми.
Целуни и времето, и мен!
Нека ти поне да се смилиш.
Като лед в очите ни студен
е вятърът по нашите следи.*

ПИСМО

*Адресът си до днес не съм ти писал,
а и писмо от мене няма да получиш.*

*Единствено писмо в очите си съм ти написал
и в него е събрано всичко, което искаш да научиш.*

*Всеки дълъг ред започва с твоите име
и може само с твоите очи писмото ми да се чете,
а всички други погледи неизброими
в него ще открият само думи, думи, думи те.*

*Ти идвай вече. И като в писмото ми да скриеш
отговора си. Само в очите си го напиши.*

*През най-слънчевия ден в живота ни адреса ще
откриеш.*

Кога? Когато времето реши...

ЦВЕТЯ

На Ваня

*Само ти цветя ми подари
и доведе пролетта при мен.
И сега в очите ни гори
светлина от моя ден рожден.
10 април 1969 г.*

ОТГОВОР

*Обичта ти искам да е моя.
Само обич искам да си ти.
Мойта обич винаги е твоя
и в едно дихание трепти.*

ТАЗИ НОЩ

*Тази нощ големият град бе жесток,
неочаквано той те открадна от мен
и притиснат стоях аз под покрив висок
пред очите студени на мъртвия ден.*
*После мракът в очите ми яростно плисна
утайка от снежна и кална вода
и като сянка за всички излишна
скитах до късно далеч от града.*
*Тук ме доведе тъгата студена,
с неродените мисли в кръвта ми дойде.*
*Луната разсипа усмивка ранена
през остра пролука на черно небе.*
*Далече останах докато съмна,
докато небето съвсем побеля.*
*Шепот познат от гласа ти ме върна
обратно по снежната твоя следа.*
*Още не зная къде ме отнесе
градът с потъмнелите властни очи.*
*Навсякъде търся и теб, и адреса,
но всяка врата като мъртва мълчи.*

НЕ СИ ОТИВАЙ

*Не си отивай, остани при мене.
Завинаги при мене остани
и с изгрева на първото трептене
с очите си ме целуни.
Сега си в мен и ний ще се решим
да бъдем тук в прииждащия мрак.
Не си отивай, нека да сгрешим
и в греха да бъдем двама пак.*

ПОСОКИ

*Зове ме шепотът на твоя глас —
ден и нощ гласът ти ме зове.
Превърнах се на вечност аз
от безкрайни наши часове.
И в тези часове сме двама,
с еднакви думи се тешим.
При мен си пак и пак те няма —
в различни пътища вървим.
Но пак се връщаш в мойте сънища
и трепкаш в тях като звезда.
По дългите небесни пътища
в сърцето ми е твоята следа.*

С БУКЕТ ОТ БЕЛИ ХРИЗАНТЕМИ

*С букет от бели хризантеми
задъхана пристигна в моя сън.
Целуна ме и във нощта стаена
литнахме с мечтата си навън.
Поведе ни луната двама
и любовта над нас крило простря.
Защо, защо при мене не остана?
Сън ли бе? Зората този сън отвя.*

КЪДЕ ОСТАНА ДНЕС?

*Къде остана днес?
Защо не дойде с мен?
Дали на друг адрес
е минал твоят ден?
Вървя по пътя сам,
по този път от лед.
Къде си? Пак не знам
и търся те навред.
И мартенският сняг
в душата ми вали.
Търся вечно бряг
и вечно ме боли.*

ПЪТНИК

*Дали в сърцето си ме носиш още?
Аз съм пътник, който е заминал
и минавам през съня ти нощем,
дълъг, дълъг път до теб изминал.
Мъчат ме тревогите на дните,
забравата смущава моя ден.
За да си далече от мъглите,
спомняй си за миговете с мен.
Спомняй си, о, спомняй си за мене,
сърцето ми все още нашта обич срича.
След всички мигове със теб е преживени,
то все така на път ще те обича.*

БЕЗ ПОСОКА

*Вървя, но къде ли — не знам.
Над улиците вече се разсъмна.
Пак съм безнадеждно сам —
посоката напред е тъмна.
А слънцето за мен е без лъчи
и без ласка ме огрява.
Пак тайнствено градът мълчи,
а болката не се стопява.*

В КОЯ ЗВЕЗДА

*В коя звезда да те открия,
къде да търся твоя път,
когато ветрове изтриват
следите твои по брега.
Вървя след дните ти дъждовни —
навсякъде кръжи мъгла,
луната нощем ми напомня
с кого под покрив си била.*

ИЗСТИВАТ ЧУВСТВАТА

*Изстиват чувствата, изстиват
и вехнат като цветове,
и дъждовете си отиват,
подгонени от ветрове.
Една безкрайност само свети,
една безкрайност ни теши
и като в старите портрети
жълтеят нашите души...*

ЖЕНА

*Една жена — чайка нежна —
цял живот ме гали и измъчва:
по юлски топла и по януарски снежна
тя любов и мъка в мен излъчва...
Една жена — и слънце, и зима,
цвят на тъмна нощ и цвят на ясен ден.
Миг след миг от живота ми взима —
колко още е останало за мен?*

СНЕЖЕН ПЪТ

*Снежен път в селцето ни доведе —
в това селце, покрито с тишина,
а после пак отново ни изведе
сред нивите, завити в пелена.
Ще помниш, двамата ще помним,
как зимата леглото ни застла,
как Витоша навъсена и стръмна
в очите ти с небето бе дошла.
Тогава ти въздъхна и сама
се питаше: дали това е сън!
Туй всичко бе далече от дома —
далечна зима и прощален звън...*

ЧАСЪТ ЗА МАЛКО НИ СЪБРА

*Часът за малко ни събра,
в очите ни погледна с плам
и вече ти сама разбра,
че трябва да си тръгна сам.
Превърнали се бяхме в зов —
копнеещ зов, роден без вик
и само вятърът сurov
викаше ни — властен миг.
Но той, часът, ни раздели
със силата на своята власт.
Остана дълго да боли
последната секунда в нас.*

ПАК ТЕ ГРАБНАХА

*Пак те грабнаха улици снежни
и снегът през решето вали,
и не слушам думите нежни,
а от скръб ме сърцето боли.
Пак ли някой те води
и вървиш подир него сега?
Като дух душата ми броди,
а в лицето ми лепне снега.
Не затихва бурята в мене,
даже небето за тебе тъжи,
а ликът в очите ранен е —
ето, твойта усмивка лежи...*

ЗАЩО ВИХРУШКА В МЕНЕ ВНЕСЕ

*Защо вихрушка в мене внесе
и вятър, който ме прекършва?
Защо със себе си отнесе
пътя, който се не свършва?
И стана тъй, че всичко тъжно
душата ми единствено побра
и времето остана длъжно,
макар че с тебе ни събра.
И жаждата ни с нас остана —
няма кой сега да я гаси...
Някаква тревога ни обхвана,
а чувствата ни кой ли ще спаси.*

ЖИВОТА НЯМА ДА МЕ СПРЕ

*Живота няма да ме спре
и никога не ще съм сам.
Зове ме пламенно море
и кораби ме чакат там.
Духът ми не е съкрушен
от внезапните вълнения.
Пак свети хоризонта в мен
след дългите крушения.*

ТЪРСИМ СТАЯ

*Търсим стая, търсим тишина,
търсиме прозорец наш.
Търсиме онази светлина,
превърната във вечна нощ.
Няма стая, няма тишина,
няма и прозорец наш,
има само лъч от светлина,
стоплила безсънна нощ...*

РАЗДЕЛИЯМ СЕ И ПАК ТЕ ЧАКАМ

*Разделям се и пак те чакам,
както пролетта се чака
и през нощта небето молим
дано да ни завърне с мрака.
Минавам през пътеки верни
и верност търся в моя път,
и всички часове неверни
в душата ми от студ горят.
Не искам заглушени стъпки,
плашат ме отшумели тръпки,
в чийто дни дните ни вървят.
Много път с тебе съм изминал,
като вечност в мене той лежи,
чакам те и не съм изстинал
в хралини от интриги и лъжи.*

ЗАВРЪЩАМ СЕ ЗАМИСЛЕН

На Ина

*Завръщам се замислен, но щастлив,
през мокрите пътеки на нощта,
сърцето ми с ритъм е играв.
Запален отискрите на пролетта...
и ставам сам в просторна тишина,
където се люлеят класове.
Пред мен върви усмихната жена
и вика ме гласа на вечността.*

НА ПЪТ

ПЪТ

*Пътувам. Винаги пътувам
и гарите са стряха в моя път.
Земя от пътища сънувам
и хората, усещам, че вървят.
Пътувам с цялата вселена,
с душа прокудена пътувам
и вярата си често наранена
в несвършващия път лекувам.*

В РОДНИЯ КРАЙ

На Гошко

Живея тук усамотен —
но самотата ме разбира.
Тя единствена при мен
сред часовете дълги спира.
И няма постове сега,
и службогонци няма тук.
Живея с моята съдба
и се разхождам с моя внук.
Той все въпроси ми задава,
а отговори търся аз.
Малък е, но разсъждава,
намира своя собствен глас.
И мисли сложни се въртят,
дошли през дългите ми дни:
децата все напред летят,
а ние търсим светlinи.
Дърветата пламтят във цвет,
с игри е внукът ми зает.
Аз си оставам в моя свят
и виждам колко е напред.

СЪЩНОСТ

На Григорий

*Все търся себе си. Дълбая
душата си неопропастена.
Сякаш съм затворен в стая
непоносимо сам. И стена...
Тежи ми самотата. Бреме,
останало от вековете.
И разпознавам своите време
по наглостта на ветровете.
И знам:
не съм ни праведен, ни грешен,
измъчван съм и съм възdigан.
В този свят суров и смешен
дори немисленото съм постигал.
Но в дните, в нощите си трудни,
усетил сладостна умора,
прегръщам в мислите си будни
пътища, звезди и хора.*

СЪБУДЕТЕ СЕ

*Дърветата спят в люлката на върховете,
свали крилата си като птици.
Сред зелените пътища спи умореният вятър.
По лицата на елхите пътуват
неугасени звезди.
Само луната не спи,
поела пътеката към най-високия връх.
В топлите очи на Родопите минава времето.
В тази минута някъде далече земята гори,
запалена от най-жестоки ръце.
Там никой не спи.
Децата, къщите, дърветата...
Не спят дори мъртвите...
Моят вик се удря в обгореното лице на небето
и търси червената пътека на утрото.
Събудете се!
Събудете се!
Събудете се!*

ГЛАСОВЕ

*Дъждът изми ливадите и ето —
отново слънцето протяга длан.
Блестят елхите, чисто е небето
в очите на спокойния балкан.
И тръгват пак секачи и дървари.
Овчарите засвирват на кавал.
От звуците на медни хлопатари
не сещам колко път съм извървял.
И иска ми се вечно да пътувам
през пропасти, треви и върхове.
С хората на път да се ръкувам,
в душите ни да няма ветрове.*

ЖЕНЕВСКОТО ЕЗЕРО

*Нестихнал шум от кораби и лодки...
Задъхани и ярко осветени,
вълните се задават на криле
и езерото цяло влиза в мене,
потънало сред слънце и небе.
И всичко тук, което ме прегръща,
блести като усмихнати брези
и някак неочаквано ме връща
в Родопите, при топлите звезди.
А слънцето пътува и над бентата
се смесва със бакъренна роса.
И в трепета на огледална лента
небето е разпуснало коса.
И времето стремително ме носи
с ръцете на събудена река.
Градът до мен, потънал във въпроси,
пътува
и остава все така.*

НА КУБИНСКА ЗЕМЯ

*Не съм далеч, макар че съм във Куба.
Какво са хилядите километри,
когато тук земята не е друга
и слънце вдъхновено топло свети.
Все едно къде ще съм,
когато щастливи са очите на децата —
с различен цвят, под слънчевото злато,
стоплени, танцуват по земята.
Кубински ром устата ми са пили,
а пил съм сякаш сунгурларско вино.
Палмите — девойки стройни, мили,
навлизат в мен с небе родопско синьо.
И всичко тук магнитно ме сближава,
и всичко ме приема като свой,
морето и звездите ме познават,
душата ми не иска днес покой.*

ПРИ КЪЩАТА НА ХЕМИНГУЕЙ

*Тишина необикновена властва
над птиците с притихнали крила,
а някъде непримиримо странства
лодкарят, взел от слънцето весла.
Прозорците разтворени го чакат
да влезне през неспалите врати,
а той, навлязъл в тайните на мрака,
очаква пак вълна да връхлети.
Не търси знак към пътища обратни,
душата му все изгревите иска.
Минава през света и вероятно
затуй така звездите тук са ниско.
И тръгвам по голямата пътека,
където е лодкарят спрял сега,
настигат ме вълните и полека
навлизат с тях в сърцето на брега.
И птиците на облаци огромни
потъват във една далечина,
която все за него ми напомня,
за лодката с весла от светлина.*

РАЗСЪМВАНЕ

*В разсъмването пак усещам
дъха на козята пътека,
вървя върху листа. И срещам
доброто утро на човека.
И ставам утро аз самия,
загледан в росната поляна,
усетил нейната магия
и нейната душа засмяна.
И чудя се, защо небрежен
и тъй безлично съм живял,
когато покрай мене нежен
светът на утрото е пял.*

ЗЕЛЕНА ТИШИНА

*Пак струните на класовете
погалват моето сърце
и неизменно върховете
стоят над малкото селце.
И всяка думичка се чува,
прошепната за мигдори,
душата ми не боледува
сред замечтаните гори.
И вече сещам как полека
нахлуват свежите треви.
Вървя по тяхната пътека
и моят свят засмян върви.*

ТРИГРАДСКИ СКАЛИ

*Години търсех красота такава,
години исках този топъл свят.
И ето днес
в очите ми остават
скалите на разцъфнал в мен Триград.*

*И тръгвам пак със хиляди въпроси,
дошли при мен с високите била.
Балканът на ръцете си ме носи,
люлее ме родопската гора.*

*Нечувани, невиждани и ето —
усетени,
скалите в мен шептят.*

*И водят ме в пътеката, където
пространствата на чувствата горят.*

УСЕЩАНЕ

*Зелено е край Ленинград. И свежа
ме води люлякова синева.
Дъжд е спрял.
Аз тихо се навеждам,
целувам стръкче слънчева трева.
По устните си я усещам своя
и близки са ми нейните черти.
Преминала през люлките на боя,
щастлива
днес я виждам да цъфти.
И затова в душата ми не глъхне
безсмъртната и нежна топлота.
Умора ли почувствам,
ще ме лъхне
с усмивката на своите листа.*

КЪМ ПТИЦИТЕ

*Пътувам вече векове
по пътища и планини.
В душата нося грехове
и мъдри светлини.
Подбити са краката ми от път,
понякога вървя на сън.
Като с ножове бодат
очите, пламнали в огън.
И пак вървя да стигна там,
където птиците ме викат:
от своя хляб да им раздам —
за моя път да питат.
Дали са там? Дали ме чакат,
или са отлетели вече?
По пътя ме притиска мрака,
а светлините са далече.*

ЧОВЕКЪТ И МОРЕТО

*От лулката зелена на морето
в очите ми се плиска светлина.
Пътува тя и стига до небето
преди да се превърне в равнина.*

*А вятъра разстила я пред мене
с отблъсък на копринено платно,
отвежда ме в подводното бучене
разплетеното слънчево кълбо.*

*Подводниците профучават сини,
нарамили вълни и ветрове.
Сред грохота на мощните турбини
откривам непознати светове.*

*И не като случаен гост съм тук,
повикан от смълчани дълбини.
Сърцето на морето в мене чука
и вечната му песен в мен звъни.*

*Зове ме тя по водните пътеки.
Кръвта ми се превръща на река.
И сещам как водата и човека
под слънцето подават си ръка.*

ДЕТЕ

На Лори

*Изконна тишина притиска
и мене, и селцето.
Денят като вода се плиска
на утрото в лицето.
Едно дете навън играе,
прегърнало земята.
То болката ѝ остра знае
от пулса на ръката.
И мисълта му е заета
в играта благородна.
Държи в ръката си ракета
и пее песен родна.
Света то иска да отключи
с една мечта голяма:
играчка нова да получи
с погледа на мама.*

ДЕЦАТА НИ

На синовете ни!

*Ще прехвръкнат като птици
и пак ще се завръщат те
и по техните зеници
живот нестихнал ще тече.
Така додето се стъмни,
превърнати на житен клас
над тях небето ще звъни
останали сами без нас.
И към безкрайни брегове
гласът ни все ще ги зове...*

РОДЕН ДОМ

*Дойдох при тебе да поплача
след толкоз оковани дни.
В душата ми напира здрава,
в очите ми тъга кълни.
Ти знаеш всичките ми драми
и най-добре ще разбереш
гласа на старите ми ранни,
неизлекувани до днес...
Но защо тъй късно се завръщам
при твойте милващи ръце...
Човек най-искрено прегръща
с разплакано лице.*

РОДИНА

*Родино мила, майко свята,
изваяна от синева,
събрани в поглед на зората
ме водят древните слова.
Нося белези от рани
от сабите на онзи век.
С гласа на празнични камбани
ме стига днес космичен ек.
И с незабравима жал целувам
уханната ти топла пръст,
в която кости са събрали
дърветата с небесен ръст.
Тече кръвта ти в моите вени
и с мъдрите си очертания
звезди над мен неугасени
бележат вечни разстояния.
Очите ми в очи са спрели
от ясни атомни слънца.
И дните ми пътуват бели,
събрали стоплени сърца.
И в хоризонтите познати
отново те откривам аз.
Звездите слезнали в житата
ме водят в път от твоя глас.*

ИЗТИЧА ВРЕМЕТО И В МЕНЕ...

ПРЕДЧУВСТВИЕ

*Денят е слънчев и обикновен,
сякаш всичко е нормално.
Аз съм развълнуван и смутен
и ми е бездънно жално.
Изтривам очите си и търся
остарелите портрети,
над мене облаците ръсят
мъртво падащи комети.
Изтича времето и в мене...
Изтича моят сок червен.
Помръкват и звезди, ранени
сред този свят неоткровен.
И чувствам дъх на стара шума,
окапала от дъжд отровен.
Отронва се от мен последна дума
над океан заровен.*

27 юли 1989 г.

НАКЪДЕ?

*Накъде пътуваш сега,nakъде,
след толкова изстрадани години?
Навсякъде е същото небе,
навсякъде под сенки облачни ще минеш.
Жivotът ти съвсем се промени —
просторите над тебе посивяха!
Не виждаш ли, че в тези планини
очите на горите ослепяха.
Завръщащ се където си роден,
но онзи дом отдавна там го няма.
Само вятърът е същият, студен,
и ще разговаряш с него само.
Звездите ще те гледат мълчаливо,
мълчалив и ти ще си останеш с тях.
Тук детството ти, знам, не бе щастливо
и още носиш в погледа си страх.
Мисли странни в тебе се вълнуват,
душата ти гори като във пламък.
Неспокойни нощи те целуват
и те викат пътища от камък.*

25 юли 1989 г.

НЕЗАВЪРШЕН ОСТАНА МОЯТ ПЪТ...

*Остана незавършен моят път
и аз останах като дреха,
по която кръпките личат,
оставена за мъничко утеша.
И да заспиш, пак път те чака
в това объркано пространство.
Безшумно ще те стигне мрака,
който безпреградно странства.*

*Затуй не спи. Времето не стига.
Табуните коне ги няма.
Небето покрива си вдига —
земята става по-голяма.
Тръгни с безсънната река,
вземи каквото подобава.
Днес денят повдигнал е ръка —
тръгни без страх и продължавай!
И своето безсъние раздай —
душата ти сега това очаква.
Излез от себе си... Тръгни и знай:
страхливци никой не оплаква.*

25 юли 1989 г.

ЩОМ ТУК СИ ВЕЧЕ

*Щом тук си вече, в планината,
иди при мравките, иди при тях,
послушай песента ѝ лятна
и не влизай повече във грях.
Сега е тежен ред да знаят
къде препускал си с коне,
за какво очите ти мечтаят
и кой душата ти отне?
Напразно в сянката се криеш,
пред тебе твоят път лежи,
иди при мравките да пиеш
лечебен сок и разкажи
за миговете разпилени,
за ветровете на града,
където в улици пияни
разхождат хората леда.
Само тъй ще ти олекне, зная,
и това ще те спаси.
Нежна струна е душата ти докрая,
в която споменът тъжи.*

27 юли 1989 г.

ВАНЯ ЩЕРЕВА ГЕОРГИ ЩЕРЕВ

Георги Щерев е роден на 10 април 1926 год. в малкото селце Лясково, Асеновградско, намиращо се в красивата и вечно млада Родопска планина. Завършва класическа гимназия в гр. Асеновград, а по-късно продължава образованието си във ВИИ „Карл Маркс“. Дипломира се, като специалист по „народно стопанско планиране и финансиране“. През целия си трудов стаж работи в системата на съобщенията.

Още като ученик се увлича в поезията. Голяма надежда и помощ в това начинание му оказва любимата му класна — г-жа Вания Тошева от гр. Асеновград. Тя му дава импулс да пише своите любими стихове.

Той обичаше до болка родното си село, Родопите и Родината, на които посвети десетки стихове и разкази. Първите му стихове излизат в печата след 1956 год. Публикува стихове във вестници и списания: „Пулс“, „Импулс“, „Народна младеж“, „Родопски устрем“, „Транспортен глас“, „Пламък“, „Септември“, „Славяни“, „Родопи“, Алманах „Дружба“ и други. Печели поредица от литературни конкурси и награди.

Първата му стихосбирка „Зелени пламъци“, която той видя приживе, излиза през 1974 год. от издателство „Христо Г. Данов“ — Пловдив. След внезапната му смърт — 1989 год. неговата съпруга Вания и синовете му в продължение на осем години издадоха още три книги: „Пътеката ме води мълчаливо“, „Капинови храсти“ и последната — „Вечност“ — И.К. „Пламък“ — избрана лирика, която събра и подреди съпругата му.

И... както го представи неговият земляк и добър приятел — акад. Николай Хайтов, че „.... Георги Щерев в своите стихове изльчваше подчертана искренност и дарбата си да рисува с думи“.

Вания Щерева

октомври 1997 год., София

Издание:

Георги Щерев. Вечност
ИК „Пламък“, София, 1997
Редактор: Паруш Парушев
Художник: Петър Рашков
ISBN: 954-8046-42-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.